

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (pátého senátu)

23. března 2023 *

„Řízení o předběžné otázce – Justiční spolupráce v trestních věcech – Úmluva k provedení Schengenské dohody – Článek 54 – Zásada *ne bis in idem* – Článek 55 odst. 1 písm. b) – Výjimka z použití zásady *ne bis in idem* – Trestný čin proti bezpečnosti nebo jiným důležitým zájmům členského státu – Článek 50 Listiny základních práv Evropské unie – Zásada *ne bis in idem* – Článek 52 odst. 1 – Omezení zásady *ne bis in idem* – Slučitelnost vnitrostátního prohlášení, které stanoví výjimku ze zásady *ne bis in idem* – Zločinné spolčení – Majetkové trestné činy“

Ve věci C-365/21,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Oberlandesgericht Bamberg (Vrchní zemský soud v Bamberku, Německo) ze dne 4. června 2021, došlým Soudnímu dvoru dne 11. června 2021, v trestním řízení proti

MR

za přítomnosti:

Generalstaatsanwaltschaft Bamberg

SOUDNÍ DVŮR (pátý senát),

ve složení: E. Regan (zpravodaj), předseda senátu, L. S. Rossi, D. Gratsias, M. Ilešič a I. Jarukaitis, soudci,

generální advokát: M. Szpunar,

za soudní kancelář: S. Beer, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 6. července 2022,

s ohledem na vyjádření, která předložili:

- za MR: S. Buhlmann a F. Ufer, Rechtsanwälte,
- za Generalstaatsanwaltschaft Bamberg: N. Goldbeck, jako zmocněnec,
- za německou vládu: J. Möller, F. Halabi, M. Hellmann a U. Kühne, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: němčina.

- za francouzskou vládu: A. Daniel a A.-L. Desjonquères, jako zmocněnkyně,
- za rakouskou vládu: M. Augustin, A. Posch, J. Schmoll a K. Steininger, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi: S. Grünheid a M. Wasmeier, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 20. října 2022,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká jednak platnosti čl. 55 odst. 1 písm. b) Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích (Úř. věst. 2000, L 239, s. 19; Zvl. vyd. 19/02, s. 3), jež byla podepsána v Schengenu dne 19. června 1990 a vstoupila v platnost dne 26. března 1995 (dále jen „ÚPSD“), z hlediska článku 50 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) a jednak výkladu článků 54 a 55 ÚPSD a článků 50 a 52 Listiny.
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci trestního řízení, které bylo v Německu zahájeno proti MR pro založení zločinného spolčení a investiční podvod.

Právní rámec

Unijní právo

ÚPSD

- 3 ÚPSD byla uzavřena za účelem provedení dohody mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích, podepsané v Schengenu dne 14. června 1985 (Úř. věst. 2000, L 239, s. 13; Zvl. vyd. 19/02, s. 3).
- 4 Články 54 až 56 ÚPSD se nacházejí v kapitole 3, nadepsané „Zákaz dvojího trestu“, hlavy III, nadepsané „Policie a bezpečnost“. Článek 54 ÚPSD stanoví:
„Osoba, která byla pravomocně odsouzena jednou smluvní stranou, nesmí být pro tentýž čin stíhána druhou smluvní stranou za předpokladu, že v případě odsouzení již byla vykonána nebo je právě vykonávána sankce, nebo podle práva smluvní strany, ve které byl rozsudek vynesen, již nemůže být vykonána.“
- 5 Článek 55 ÚPSD uvádí:
„1. Při ratifikaci, přijetí nebo schválení této úmluvy může smluvní strana prohlásit, že v jednom nebo několika následujících případech není vázána článkem 54:

[...]

b) jestliže činy, na které se vztahuje rozsudek vynesený v zahraničí, představují trestný čin proti bezpečnosti státu nebo jiným stejně důležitým zájmům této smluvní strany;

[...]

2. Smluvní strana, která vydá prohlášení týkající se výjimky podle odst. 1 písm. b), upřesní kategorie trestných činů, u kterých lze tuto výjimku použít.

[...]“

6 Článek 56 ÚPSD uvádí:

„Zahájí-li smluvní strana další stíhání osoby, která již byla za tentýž trestný čin pravomocně odsouzena druhou smluvní stranou, započítává se doba odnětí svobody na území této druhé smluvní strany z důvodu téhož trestného činu do sankce, která bude případně stanovena. Umožňují-li to vnitrostátní právní předpisy, přihlíží se rovněž i k jiným sankcím než trestům odnětí svobody, které již byly vykonány.“

Rámcové rozhodnutí 2008/841/SVV

7 Bod 1 odůvodnění rámcového rozhodnutí Rady 2008/841/JAI ze dne 24. října 2008 o boji proti organizované trestné činnosti (Úř. věst. 2008, L 300, s. 42), zní:

„Cílem Haagského programu je zlepšit společné možnosti [Evropské u]nie a jejích členských států pro účely, mimo jiné, boje proti nadnárodnímu organizovanému zločinu. Tento cíl musí být sledován zejména prostřednictvím sbližování právních předpisů. Mezi členskými státy [Unie] je zapotřebí užší spolupráce, aby bylo možné lépe čelit nebezpečnosti zločinných společenství a jejich šíření a reagovat účinně na očekávání občanů i na potřeby členských států. Z tohoto důvodu se v bodě 14 závěrů Evropské rady konané v Bruselu ve dnech 4. a 5. listopadu 2004 uvádí, že občané Evropy očekávají od [Unie], že přijme účinnější společný přístup k přeshraničním problémům, jako je například organizovaná trestná činnost, a zajistí přitom respektování základních práv a svobod.“

8 Článek 2 tohoto rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Trestné činy týkající se účasti na zločinném společenství“, uvádí:

„Každý členský stát přijme nezbytná opatření, aby zajistil, že za trestné činy budou považovány jeden nebo oba z následujících způsobů jednání související se zločinným společenstvím:

a) jednání jakékoli osoby, která se úmyslně a se znalostí buď cíle a obecné činnosti společenství, nebo záměru společenství dopustit se předmětných trestných činů aktivně účastní trestné činnosti společenství, včetně poskytování informací nebo hmotných prostředků, získávání nových členů i jakékoli formy financování jeho činnosti, přičemž je jí známo, že tato účast přispěje k uskutečnění trestné činnosti tohoto společenství;

b) jednání jakékoli osoby, které spočívá v dohodě s jednou nebo několika osobami týkající se výkonu určité činnosti, která by v případě, že by byla provedena, vyústila ve spáchání trestného činu uvedeného v článku 1, i když se tato osoba neúčastní vlastního výkonu činnosti.“

9 Článek 3 uvedeného rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Tresty“, stanoví:

„1. Každý členský stát přijme nezbytná opatření, aby zajistil, že:

- a) trestný čin uvedený v čl. 2 písm. a) bude možno potrestat trestem odnětí svobody s horní hranicí sazby nejméně dvou až pěti let nebo
- b) trestný čin uvedený v čl. 2 písm. b) bude možno potrestat trestem odnětí svobody se stejnou horní hranicí sazby jako trestný čin, který je cílem dohody, nebo trestem odnětí svobody s horní hranicí nejméně dvou až pěti let.

2. Každý členský stát přijme nezbytná opatření k zajištění toho, aby skutečnost, že trestné činy uvedené v článku 2, v souladu s vymezením daným členským státem, byly spáchány v rámci zločinného spolčení, bylo možné považovat za přitěžující okolnost.“

Německé právo

10 Při ratifikaci ÚPSD přijala Spolková republika Německo prohlášení (BGBl. 1994 II, s. 631) podle čl. 55 odst. 1 této úmluvy, ve kterém je mimo jiné stanoveno, že Spolková republika Německo není vázána ustanoveními článku 54 ÚPSD, jestliže v souladu s čl. 55 odst. 1 písm. b) ÚPSD představují činy, na které se vztahuje rozsudek vynesený v zahraničí, trestný čin podle § 129 Strafgesetzbuch (trestní zákoník, dále jen „StGB“).

11 Tento § 129 StGB, nadepsaný „Vytváření zločinných spolčení“, ve znění použitelném na spor v původním řízení, uvádí:

„(1) Odnětím svobody až na pět let nebo peněžitým trestem bude potrestán ten, kdo založí spolčení, jehož účel nebo činnost směřuje k páčání trestných činů, za které lze uložit trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně dva roky, nebo ten, kdo je jeho členem. Odnětím svobody až na tři léta nebo peněžitým trestem bude potrestán ten, kdo podporuje takové spolčení nebo pro něj získává členy či příznivce.

(2) Spolčení je strukturované sdružení více než dvou osob založené za účelem sledování převažujícího společného zájmu, které existuje po delší dobu, a to bez ohledu na vymezení rolí jeho členů, kontinuitě členství a charakteristikách struktury.

[...]

(5) Ve zvláště závažných případech uvedených v odst. 1 první větě se uloží trest odnětí svobody od šesti měsíců do pěti let. O zvláště závažný případ se zpravidla jedná tehdy, pokud je pachatel jedním z vedoucích činitelů nebo osob stojících v pozadí spolčení.“

12 Ustanovení § 129b StGB, nadepsané „Zločinecká a teroristická spolčení v zahraničí; Konfiskace“, v odstavci 1 uvádí:

„Ustanovení § 129 a § 129a se vztahují i na spolčení v zahraničí. Pokud se trestný čin týká spolčení mimo území členských států Evropské unie, platí to jen tehdy, pokud je čin spáchán v rámci činnosti, která spadá do územní působnosti tohoto zákona, nebo pokud je pachatel či oběť německým státním příslušníkem nebo se nachází v Německu. V případech uvedených ve druhé větě lze trestný čin stíhat pouze se souhlasem Bundesministerium der Justiz und für Verbraucherschutz [(Spolkové ministerstvo

spravedlnosti a ochrany spotřebitele, Německo)]. Souhlas může být udělen pro konkrétní případ, nebo obecně i pro stíhání budoucích trestných činů týkajících se určitého spolčení. Při rozhodování o udělení souhlasu ministerstvo posoudí, zda úsilí spolčení směřuje proti základním hodnotám veřejného pořádku respektujícího lidskou důstojnost nebo proti mírovému soužití národů a zda se s ohledem na všechny okolnosti jeví jako zavrženíhodné.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 13 Landesgericht Wien (zemský soud ve Vídni, Rakousko) dne 1. září 2020 pravomocně odsoudil izraelského státního příslušníka MR, který naposledy pobýval v Rakousku, k trestu odnětí svobody v délce čtyř let za závažný trestný čin podvodu v obchodním styku a za praní špinavých peněz.
- 14 MR si část tohoto trestu odpykal a výkon zbývající části trestu byl k 29. lednu 2021 odložen. Rozhodnutím z téhož dne byl však MR umístěn v Rakousku do vazby za účelem předání v rámci výkonu evropského zatýkacího rozkazu, který Amtsgericht Bamberg (Okresní soud v Bamberku, Německo) vydal dne 11. prosince 2020 kvůli založení zločinného spolčení a investičnímu podvodu. Poté, co byl MR dne 18. května 2021 z vazby propuštěn, byl předmětem správního zajištění za účelem vyhoštění do Izraele, kde se údajně nacházel v době podání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce.
- 15 Podle tohoto evropského zatýkacího rozkazu vydaného na MR je jmenovaný viněn z toho, že společně s dalšími stíhanými osobami zavedl podvodný investiční systém, v rámci kterého byly investorům nacházejícím se v různých evropských zemích, včetně Německa a Rakouska, prostřednictvím internetu nabízeny výhodné investice. Ve skutečnosti byly zaplacené částky zpronevěřeny mimo jiné ve prospěch MR, který jednal jako jeden z vedoucích aktérů dotčeného zločinného spolčení.
- 16 Opravný prostředek, který MR podal proti tomuto evropskému zatýkacímu rozkazu a proti vnitrostátnímu zatýkacímu rozkazu, který je jeho základem, byl usnesením Landgericht Bamberg (Zemský soud v Bamberku, Německo) ze dne 8. března 2021 zamítnut z důvodu, že vzhledem k tomu, že Landesgericht Wien (Zemský soud ve Vídni) odsoudil MR za podvod spáchaný na poškozených osobách s bydlištěm v Rakousku, zatímco MR je v současné době stíhán u Landgericht Bamberg (Zemský soud v Bamberku) pro podvod spáchaný na poškozených osobách s bydlištěm v Německu, jsou skutkové okolnosti těchto dvou řízení odlišné, takže zásada *ne bis in idem*, která je zakotvena v článku 54 ÚPSD, se neuplatní.
- 17 Podpůrně Landgericht Bamberg (Zemský soud v Bamberku) odkázal na čl. 55 odst. 1 písm. b) ÚPSD a upřesnil, že MR je stíhán pro trestný čin uvedený v § 129 StGB, na který se vztahuje prohlášení učiněné Spolkovou republikou Německo v okamžiku ratifikace ÚPSD.
- 18 MR podal k předkládajícímu soudu Oberlandesgericht Bamberg (Vrchní zemský soud v Bamberku, Německo) návrh na přezkum tohoto usnesení.
- 19 S ohledem na podmínky použití článku 54 ÚPSD má předkládající soud pochybnosti o tom, zda činy, za které byl MR v Rakousku odsouzen, jsou stejné jako činy, pro které je stíhán v Německu.
- 20 Předkládající soud má však za to, že článek 54 ÚPSD není nutně relevantní k rozhodnutí sporu, který mu byl předložen. MR je totiž stíhán pro založení zločinného spolčení. Na tento trestný čin, který je stanoven v § 129 StGB, se přitom vztahuje prohlášení, které Spolková republika Německo

učinila na základě čl. 55 odst. 1 uvedené úmluvy, jakožto na jeden z trestných činů, v jejichž případě může členský stát podle čl. 55 odst. 1 písm. b) této úmluvy uvést, že není vázán ustanoveními článku 54 ÚPSD, jestliže činy, na které se vztahuje rozsudek vynesený v zahraničí, představují trestný čin proti jeho bezpečnosti nebo jeho jiným stejně důležitým zájmům.

- 21 V tomto ohledu předkládající soud upřesňuje, že trestné činy uvedené v tomto § 129 StGB jsou v zásadě trestnými činy směřujícími proti důležitým zájmům Spolkové republiky Německo. Samotná existence zločinných společení podle jeho názoru představuje potenciální hrozbu pro veřejný pořádek, která má vzhledem k závažnému ohrožení, jež organizovaná trestná činnost představuje pro společnost, jinou intenzitu než individuální trestná činnost. Za účelem posouzení, zda zločinné společené ohrožuje bezpečnost nebo jiné stejně důležité zájmy dotyčného členského státu, by tedy bylo irelevantní, že se toto zločinné společené dopouští výlučně majetkových trestných činů, aniž mimoto sleduje politický, ideologický, náboženský či filozofický cíl nebo nekalými prostředky usiluje o získání vlivu na politiku, média, veřejnou správu, justici nebo hospodářství.
- 22 Předkládající soud však uvádí, že otázka slučitelnosti prohlášení Spolkové republiky Německo s čl. 55 odst. 1 písm. b) ÚPSD vyvstává pouze tehdy, je-li předem prokázáno, že možnost stanovená v posledně uvedeném ustanovení je sama o sobě slučitelná s článkem 50 Listiny.
- 23 Za těchto podmínek se Oberlandesgericht Bamberg (Vrchní zemský soud v Bamberku) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Je článek 55 [ÚPSD] slučitelný s článkem 50 [Listiny] a stále platný v rozsahu, v němž připouští výjimku ze zásady *ne bis in idem*, podle níž může smluvní strana při ratifikaci, přijetí nebo schválení této úmluvy prohlásit, že není vázána článkem 54 ÚPSD, jestliže činy, na které se vztahuje rozsudek vynesený v zahraničí, představují trestný čin proti bezpečnosti státu nebo jiným stejně důležitým zájmům této smluvní strany?

2) V případě kladné odpovědi na první otázku:

Brání články 54 a 55 ÚPSD a články 50 a 52 Listiny tomu, aby německé soudy vykládaly prohlášení Spolkové republiky Německo učiněné při ratifikaci ÚPSD ohledně § 129 [StGB] v tom smyslu, že se toto prohlášení vztahuje rovněž na takové zločinné společené, o jaké se jedná v projednávané věci, které se dopouští výlučně majetkové trestné činnosti a nesleduje žádné jiné politické, ideologické, náboženské nebo světonázorové cíle ani nekalými prostředky neusiluje o získání vlivu na politiku, média, veřejnou správu, justici nebo hospodářství?“

Řízení před Soudním dvorem

- 24 Předkládající soud požádal, aby byla věc projednána v naléhavém řízení o předběžné otázce podle článku 107 jednacího řádu Soudního dvora. Podpůrně uvedený soud požádal, aby byla věc projednána ve zrychleném řízení podle čl. 105 odst. 1 jednacího řádu.
- 25 Pokud jde zaprvé o žádost o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení, pátý senát rozhodnutím ze dne 7. července 2021 na návrh soudce zpravodaje a po vyslechnutí generálního advokáta rozhodl, že není důvodné této žádosti vyhovět, jelikož podmínky naléhavosti stanovené v článku 107 jednacího řádu nebyly splněny.

- 26 Pokud jde zadruhé o žádost o projednání věci ve zrychleném řízení, předseda Soudního dvora dne 9. července 2021 po vyslechnutí soudce zpravodaje a generálního advokáta rozhodl, že není důvodné této žádosti vyhovět.
- 27 Je totiž třeba připomenout, že čl. 105 odst. 1 jednacího řádu stanoví, že k žádosti předkládajícího soudu, nebo výjimečně i bez návrhu může předseda Soudního dvora po vyslechnutí soudce zpravodaje a generálního advokáta rozhodnout o projednání předběžné otázky ve zrychleném řízení, pokud povaha věci vyžaduje, aby byla projednána bez zbytečného odkladu.
- 28 Zaprvé právní nejistota postihující takovou vyžádanou osobu, o jakou se jedná v původním řízení, nepředstavuje výjimečnou okolnost, která by mohla odůvodnit použití zrychleného řízení (usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 23. prosince 2015, Vilkas, C-640/15, nezveřejněné, EU:C:2015:862, bod 10 a citovaná judikatura).
- 29 Zadruhé okolnost, že se žádost o rozhodnutí o předběžné otázce týká výkonu evropského zatýkacího rozkazu, nemůže být sama o sobě dostačující k odůvodnění toho, aby byla věc projednána ve zrychleném řízení, a skutečnost, že se jmenovaný nenachází v současné době ve vazbě, je důvodem pro nevyhovění žádosti o zrychlené řízení (v tomto smyslu viz usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 20. září 2018, Minister for Justice and Equality, C-508/18 a C-509/18, nezveřejněné, EU:C:2018:766, body 11 a 13 a citovaná judikatura).

K předběžným otázkám

Úvodní poznámky

- 30 Z žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že i když se předkládající soud táže na výjimku ze zásady *ne bis in idem*, která je stanovena v čl. 55 odst. 1 písm. b) ÚPSD, má rovněž pochybnosti o tom, zda se tato zásada vztahuje na stíhání navrhovatele v původním řízení.
- 31 V tomto ohledu je třeba připomenout, že uvedená zásada představuje základní zásadu unijního práva, která je nyní zakotvena v článku 50 Listiny [rozsudek ze dne 28. října 2022, Generalstaatsanwaltschaft München (Vydávání a *ne bis in idem*), C-435/22 PPU, EU:C:2022:852, bod 64 a citovaná judikatura].
- 32 Kromě toho zásada *ne bis in idem*, zakotvená rovněž v článku 54 ÚPSD, vyplývá z ústavních tradic společných členským státům. Článek 54 ÚPSD, který zajišťuje dodržování toho, co je podstatou článku 50 Listiny, musí být tedy vykládán ve světle tohoto posledně uvedeného článku [rozsudek ze dne 28. října 2022, Generalstaatsanwaltschaft München (Vydávání a *ne bis in idem*), C-435/22 PPU, EU:C:2022:852, bod 65 a citovaná judikatura].
- 33 Článek 50 Listiny uvádí, že „[n]ikdo nesmí být stíhán nebo potrestán v trestním řízení za čin, za který již byl v Unii osvobozen nebo odsouzen konečným trestním rozsudkem podle zákona“. Použití zásady *ne bis in idem* tak podléhá dvojí podmínce, a sice že existuje dřívější pravomocné rozhodnutí (podmínka *bis*) a že se týčž skutků týká dřívější rozhodnutí a stíhání nebo pozdější rozhodnutí (podmínka *idem*) (rozsudek ze dne 22. března 2022, bpost, C-117/20, EU:C:2022:202, bod 28).

- 34 Pokud jde konkrétně o podmínku *idem*, ze samotného znění tohoto článku 50 vyplývá, že tento článek zakazuje stíhat nebo potrestat v trestním řízení tutéž osobu za týž čin více než jednou (rozsudek ze dne 22. března 2022, bpost, C-117/20, EU:C:2022:202, bod 31).
- 35 V tomto ohledu je třeba s ohledem na poznatky předložené předkládajícím soudem a úvahy uvedené zúčastněnými stranami v písemných vyjádřeních i na jednání připomenout, že podle ustálené judikatury je kritériem relevantním pro posouzení existence téhož trestného činu ve smyslu uvedeného článku 50 kritérium totožnosti skutku chápaného jako soubor skutkových okolností, které jsou vzájemně neoddělitelně spojeny, které vedly ke zproštění obžaloby, nebo ke konečnému odsouzení dotyčné osoby. Tento článek tak zakazuje uložit za stejné skutky několik sankcí trestní povahy na základě různých za tím účelem vedených řízení [rozsudek ze dne 28. října 2022, Generalstaatsanwaltschaft München (Vydávání a *ne bis in idem*), C-435/22 PPU, EU:C:2022:852, bod 128 a citovaná judikatura].
- 36 Mimoto z judikatury Soudního dvora rovněž vyplývá, že právní kvalifikace skutkových okolností ve vnitrostátním právu a chráněný právní zájem nejsou relevantní pro účely konstatování, že jde o totéž protiprávní jednání, jelikož rozsah ochrany, kterou přiznává článek 50 Listiny, se nemůže mezi členskými státy lišit (rozsudek ze dne 22. března 2022, bpost, C-117/20, EU:C:2022:202, bod 34 a citovaná judikatura).
- 37 V tomto ohledu je třeba upřesnit, že podmínka *idem* vyžaduje, aby skutkové okolnosti byly totožné. Zásada *ne bis in idem* se proto nepoužije, pokud dotčené skutky nejsou totožné, ale pouze podobné [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. října 2022, Generalstaatsanwaltschaft München (Vydávání a *ne bis in idem*), C-435/22 PPU, EU:C:2022:852, bod 129 a citovaná judikatura].
- 38 Jak přitom upřesnil Soudní dvůr, totožnost skutkových okolností je třeba chápat jako soubor konkrétních okolností daných událostmi, které jsou v podstatě stejné v rozsahu, v němž se týkají téhož pachatele a jsou vzájemně neoddělitelně spjaty v čase a prostoru [rozsudek ze dne 28. října 2022, Generalstaatsanwaltschaft München (Vydávání a *ne bis in idem*), C-435/22 PPU, EU:C:2022:852, bod 130 a citovaná judikatura].
- 39 Je na předkládajícím soudu, který je jediný příslušný k rozhodnutí o skutkových okolnostech, a nikoli na Soudním dvoru, aby určil, zda jsou skutky, jež jsou předmětem stíhání dotčených v původním řízení, totožné se skutky, o kterých již bylo pravomocně rozhodnuto rakouskými soudy. Soudní dvůr však může uvedenému soudu poskytnout prvky výkladu unijního práva v rámci posouzení totožnosti skutků [rozsudek ze dne 28. října 2022, Generalstaatsanwaltschaft München (Vydávání a *ne bis in idem*), C-435/22 PPU, EU:C:2022:852, bod 133 a citovaná judikatura].
- 40 Z žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že navrhovatel v původním řízení údajně založil a účastnil se zločinného spolčení s přeshraničním rozměrem, které mělo sofistikovaný *modus operandi* a jehož jednání způsobilo finanční újmu tisícům obětí, přičemž se jedná o poškozené osoby s bydlištěm mimo jiné v Německu a Rakousku.
- 41 S ohledem na informace poskytnuté Soudnímu dvoru byl žalobce v původním řízení v Rakousku pravomocně odsouzen za „závažný trestný čin podvodu v obchodním styku a praní špinavých peněz“.

- 42 V tomto kontextu je třeba zdůraznit, že unijní normotvůrce přikládá zvláštní význam boji proti organizované trestné činnosti, jak odráží rámcové rozhodnutí 2008/841, které se této problematice věnuje. Bod 1 odůvodnění tohoto rámcového rozhodnutí totiž mimo jiné uvádí, že mezi členskými státy Unie je zapotřebí užší spolupráce, aby bylo možné lépe čelit nebezpečnosti zločinných společení a jejich šíření a reagovat účinně na očekávání občanů i na potřeby členských států. Články 2 a 3 tohoto rámcového rozhodnutí tak ukládají členským státům povinnost přijmout nezbytná opatření k zajištění toho, aby za trestné činy byly považovány některé způsoby jednání související se zločinným společením, a zejména aby tyto trestné činy bylo možno potrestat trestem odnětí svobody s horní hranicí sazby nejméně dvou až pěti let.
- 43 Za těchto podmínek bude muset předkládající soud za účelem určení, zda se na spor, který mu byl předložen, vztahuje zásada *ne bis in idem*, zejména posoudit, do jaké míry Landesgericht Wien (Zemský soud ve Vídni) odsoudil žalobce v původním řízení za stejné skutky, jaké jsou mu vytýkány v rámci evropského zatýkacího rozkazu, který na něj vydal Amtsgericht Bamberg (Okresní soud v Bamberku), anebo – jak bylo uvedeno zejména na jednání před Soudním dvorem – pouze za podvody, kterých se dopustil vůči poškozeným osobám s bydlištěm v Rakousku, a nikoli za podvody, kterých se dopustil vůči osobám s bydlištěm v Německu. V druhém případě nelze mít za to, že dřívější pravomocné rakouské rozhodnutí týkající se žalobce v původním řízení se týkalo týchž činů, pro které vůči němu bylo v Německu zahájeno stíhání. Nanejvýš by bylo možné mít za to, že uvedené dřívější rozhodnutí se týkalo podobných činů, což však nepostačuje k tomu, aby bylo možné mít za to, že je podmínka *idem* splněna, jak vyplývá z judikatury citované v bodě 37 tohoto rozsudku.
- 44 Na otázky položené předkládajícím soudem je třeba odpovědět ve světle těchto úvodních poznámek.

K první otázce

- 45 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda je čl. 55 odst. 1 písm. b) ÚPSD v rozsahu, v němž členskému státu umožňuje prohlásit, že není vázán ustanoveními článku 54 ÚPSD, jestliže činy, na které se vztahuje rozsudek vynesený v zahraničí, představují trestný čin proti bezpečnosti nebo jiným stejně důležitým zájmům tohoto členského státu, platný z hlediska článku 50 Listiny.
- 46 Jak bylo připomenuto v bodech 31 a 32 tohoto rozsudku, článek 54 ÚPSD, která byla do unijního práva začleněna protokolem o začlenění schengenského *acquis* do rámce Evropské unie, připojeným ke Smlouvě o Evropské unii a Smlouvě o založení Evropského společenství Amsterodamskou smlouvou (Úř. věst. 1997, C 340, s. 93), podobně jako článek 50 Listiny zakotvuje zásadu *ne bis in idem*.
- 47 Možnost stanovená v čl. 55 odst. 1 písm. b) ÚPSD, aby členský stát učinil výjimku z této zásady, jestliže činy, na které se vztahuje rozsudek vynesený v zahraničí, představují trestný čin proti bezpečnosti nebo jiným stejně důležitým zájmům tohoto členského státu, tedy představuje omezení základního práva zaručeného v tomto článku 50 Listiny.
- 48 Takové omezení však může být odůvodněno na základě čl. 52 odst. 1 Listiny (rozsudek ze dne 22. března 2022, bpost, C-117/20, EU:C:2022:202, bod 40 a citovaná judikatura).

- 49 Podle čl. 52 odst. 1 první věty Listiny musí být každé omezení výkonu práv a svobod uznaných touto listinou stanoveno zákonem a respektovat podstatu těchto práv a svobod. Podle druhé věty uvedeného odstavce mohou být při dodržení zásady proporcionality omezení těchto práv a svobod zavedena pouze tehdy, jsou-li nezbytná a skutečně odpovídají cílům obecného zájmu, které uznává Unie, nebo potřebě ochrany práv a svobod druhého.
- 50 Zaprvé v projednávaném případě musí být omezení zásady *ne bis in idem* považováno za stanovené zákonem, jelikož vyplývá z čl. 55 odst. 1 písm. b) ÚPSD (obdobně viz rozsudek ze dne 27. května 2014, Spasic, C-129/14 PPU, EU:C:2014:586, bod 57).
- 51 I když požadavek, že každé omezení výkonu základních práv musí být stanoveno zákonem, znamená, že právní základ umožňující zásahy do těchto práv musí sám definovat rozsah omezení výkonu dotčeného práva, splývá tento požadavek ve velké míře s požadavky na jasnost a přesnost vyplývajícími ze zásady proporcionality, a právě z tohoto hlediska je třeba jej analyzovat (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. května 2022, BV, C-570/20, EU:C:2022:348, bod 31 a citovaná judikatura).
- 52 Zadruhé z judikatury Soudního dvora vyplývá, že omezení zásady *ne bis in idem* respektuje podstatu článku 50 Listiny, pokud toto omezení spočívá pouze v umožnění opětovného stíhání a sankcionování týchž činů za účelem sledování odlišného cíle (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. března 2022, bpost, C-117/20, EU:C:2022:202, bod 43).
- 53 V tomto ohledu ze samotného znění čl. 55 odst. 1 písm. b) ÚPSD vyplývá, že výjimka z této zásady stanovená v tomto ustanovení platí pouze tehdy, jestliže činy, na které se vztahuje rozsudek vynesený v zahraničí, představují trestný čin proti bezpečnosti nebo jiným stejně důležitým zájmům členského státu, který má v úmyslu tuto výjimku použít.
- 54 Aniž je v projednávaném případě nezbytné vyčerpávajícím způsobem definovat, co zahrnuje pojem „bezpečnost státu“ ve smyslu uvedeného ustanovení, tento pojem musí být v každém případě, jak poznamenal generální advokát v bodě 60 svého stanoviska, dán do souvislosti s pojmem „národní bezpečnost“, který je uveden mimo jiné v čl. 4 odst. 2 SEU.
- 55 Pokud jde o posledně uvedený pojem, Soudní dvůr rozhodl, že cíl zajistit národní bezpečnost odpovídá prvořadému zájmu chránit základní funkce státu a základní zájmy společnosti prevencí a represí činností, které by mohly silně destabilizovat základní ústavní, politické, hospodářské nebo společenské uspořádání země, a zejména přímo ohrožovat společnost, obyvatelstvo nebo stát jako takový (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. října 2020, La Quadrature du Net a další, C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 135, a rozsudek ze dne 20. září 2022, SpaceNet a Telekom Deutschland, C-793/19 a C-794/19, EU:C:2022:702, bod 92 a citovaná judikatura).
- 56 Z toho plyne, že trestné činy, u nichž čl. 55 odst. 1 písm. b) ÚPSD umožňuje učinit výjimku ze zásady *ne bis in idem*, jelikož ohrožují bezpečnost dotyčného členského státu, se musí kromě své zvláštní závažnosti dotýkat tohoto samotného členského státu. Totéž platí pro trestné činy proti jiným zájmům členského státu, které jsou uvedeny v tomto ustanovení. Vzhledem k tomu, že tyto jiné zájmy musí být pro tento členský stát stejně důležité jako jeho bezpečnost, musí mít obdobný význam jako tato bezpečnost, a tudíž být rovněž inherentní uvedenému členskému státu.

- 57 Proto vzhledem k tomu, že čl. 55 odst. 1 písm. b) ÚPSD umožňuje členskému státu učinit výjimku z uvedené zásady pouze u trestných činů proti bezpečnosti nebo jiným stejně důležitým zájmům tohoto členského státu, respektuje podstatu téže zásady, jelikož uvedenému členskému státu umožňuje stíhat trestné činy, které se týkají jeho samotného, a sledovat tak cíle, které se nutně liší od cílů, za které již byla stíhaná osoba odsouzena v jiném členském státě.
- 58 Zatřetí s ohledem na význam postihu ohrožení bezpečnosti nebo jiných stejně důležitých zájmů dotyčného členského státu naplňuje omezení zásady *ne bis in idem*, které je stanoveno v čl. 55 odst. 1 písm. b) ÚPSD, cíl obecného zájmu.
- 59 Pokud jde začtvrté o zásadu proporcionality, tato zásada vyžaduje, aby omezení práv a svobod zakotvených v Listině, která mohou obsahovat zejména akty unijního práva, nepřekračovala meze toho, co je vhodné a nezbytné k dosažení sledovaných legitimních cílů nebo potřeby ochrany práv a svobod druhého, přičemž se rozumí, že pokud se nabízí volba mezi více vhodnými opatřeními, je třeba zvolit nejméně omezující opatření. Kromě toho nelze při sledování cíle obecného zájmu ztrácet ze zřetele skutečnost, že tento cíl je třeba uvést do souladu se základními právy dotčenými daným opatřením, a to vyváženým poměřením cíle obecného zájmu s dotčenými právy k zajištění toho, aby nepříznivé následky způsobené tímto opatřením nebyly nepřiměřené vzhledem ke sledovaným cílům. Možnost odůvodnit omezení zásady *ne bis in idem*, která je zaručena v článku 50 Listiny, tak musí být posuzována z hlediska závažnosti zásahu, který takové omezení představuje, a musí být ověřeno, že význam cíle obecného zájmu sledovaného tímto omezením je úměrný závažnosti zásahu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. prosince 2022, Orde van Vlaamse Balies a další, C-694/20, EU:C:2022:963, bod 41 a citovaná judikatura).
- 60 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že možnost stanovená v čl. 55 odst. 1 písm. b) ÚPSD je vhodná k dosažení cíle obecného zájmu, kterým je postihování ohrožení bezpečnosti členského státu nebo jeho jiných stejně důležitých zájmů.
- 61 S ohledem na povahu a zvláštní závažnost takových ohrožení mimoto význam tohoto cíle obecného zájmu přesahuje význam boje proti trestné činnosti obecně, včetně závažné trestné činnosti. Takovým cílem tedy lze, jsou-li splněny ostatní požadavky stanovené v čl. 52 odst. 1 Listiny, odůvodnit opatření zasahující do základních práv, která by nebyla přípustná za účelem stíhání a sankcionování trestných činů obecně (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. října 2020, La Quadrature du Net a další, C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 136, a rozsudek ze dne 5. dubna 2022, Commissioner of An Garda Síochána a další, C-140/20, EU:C:2022:258, bod 57 a citovaná judikatura).
- 62 Tak je tomu zejména v případě opatření, které spočívá v možnosti členského státu prohlásit, že není vázán zásadou *ne bis in idem* při stíhání a sankcionování činů, které – ačkoli již byly předmětem rozsudku vyneseného v zahraničí – představují trestný čin proti jeho bezpečnosti nebo jiným stejně důležitým zájmům. V tomto ohledu je třeba rovněž uvést, že čl. 55 odst. 1 písm. b) ÚPSD z důvodu svého specifického účelu umožňuje pouze věcně omezené výjimky z této zásady.
- 63 Pokud jde mimoto o striktně nezbytnou povahu výjimky z uvedené zásady podle tohoto ustanovení, je třeba především poznamenat, že čl. 55 odst. 2 ÚPSD vyžaduje, aby členský stát, který vydal prohlášení týkající se výjimky podle tohoto čl. 55 odst. 1 písm. b), upřesnil kategorie trestných činů, u kterých lze tuto výjimku použít. Od členských států, které chtějí využít uvedenou výjimku, je tedy požadováno, aby přijaly jasná a přesná pravidla umožňující jednotlivcům

předvídat, které úkony a opomenutí mohou být opět stíhány, i když již byly předmětem rozsudku vyneseného v zahraničí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. března 2018, *Garlsson Real Estate a další*, C-537/16, EU:C:2018:193, bod 51).

- 64 Dále článek 56 ÚPSD stanoví, že zahájí-li členský stát další stíhání osoby, která již byla za tentýž trestný čin pravomocně odsouzena druhým členským státem, započítává se doba odnětí svobody na území tohoto druhého členského státu z důvodu téhož trestného činu do sankce, která bude případně stanovena, a umožňují-li to vnitrostátní právní předpisy, je třeba přihlídnout i k jiným sankcím než trestům odnětí svobody, které již byly vykonány.
- 65 Možnost učinit výjimku ze zásady *ne bis in idem* podle čl. 55 odst. 1 písm. b) ÚPSD tak podléhá pravidlům, která mohou zaručit, že z toho plynoucí zatížení pro dotčené osoby je omezeno na to, co je nezbytně nutné k dosažení cíle uvedeného v bodě 58 tohoto rozsudku (v tomto smyslu rozsudek ze dne 20. března 2018, *Garlsson Real Estate a další*, C-537/16, EU:C:2018:193, bod 54).
- 66 Z toho plyne, že taková možnost nepřekračuje meze toho, co je vhodné a nezbytné k tomu, aby členský stát mohl stíhat ohrožení své bezpečnosti a jiných stejně důležitých zájmů.
- 67 S ohledem na výše uvedené neodhalilo zkoumání první otázky žádnou skutečnost, kterou by mohla být dotčena platnost čl. 55 odst. 1 písm. b) ÚPSD z hlediska článku 50 Listiny.

K druhé otázce

- 68 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 55 odst. 1 písm. b) ÚPSD, ve spojení s článkem 50 a čl. 52 odst. 1 Listiny, musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby soudy členského státu prováděly výklad prohlášení, které tento členský stát učinil podle čl. 55 odst. 1 ÚPSD a podle kterého tento členský stát není vázán ustanoveními článku 54 ÚPSD, pokud jde o trestný čin založení zločinného spolčení, jestliže se zločinné spolčení, kterého se stíhaná osoba účastnila, dopouštělo výhradně majetkových trestných činů.
- 69 Pokud má členský stát v úmyslu využít možnost učinit výjimku ze zásady *ne bis in idem*, stanovenou v čl. 55 odst. 1 písm. b) ÚPSD, prostřednictvím prohlášení učiněného podle čl. 55 odst. 1 ÚPSD tím, že uvede, že v případě uvedených trestných činů není vázán ustanoveními článku 54 ÚPSD, může být takové prohlášení v souladu s článkem 50 a čl. 52 odst. 1 Listiny, jsou-li splněny požadavky, které jsou za tímto účelem stanoveny v ÚPSD a které – jak vyplývá z odpovědi na první otázku – zaručují slučitelnost takové možnosti s tímto článkem 50 Listiny.
- 70 Na úvod je tak třeba upřesnit, že kromě otázky rozsahu trestných činů dotčených v původním řízení musí být splněny požadavky uvedené v bodě 63 tohoto rozsudku. V tomto ohledu Spolková republika Německo učinila v okamžiku ratifikace ÚPSD prohlášení, které bylo zveřejněno v *Bundesgesetzblatt* (Úřední věstník Spolkové republiky Německo) a ve kterém v souladu s čl. 55 odst. 2 ÚPSD uvedla, že není vázána ustanoveními článku 54 ÚPSD zejména tehdy, jestliže činy, na které se vztahuje rozsudek vynesený v zahraničí, představují trestný čin uvedený v § 129 StGB.
- 71 Je tedy patrné, že byla přijata jasná a přesná pravidla umožňující jednotlivcům předvídat, že činy související se založením zločinného spolčení mohou být opět stíhány, i když již byly předmětem rozsudku vyneseného v zahraničí, což musí ověřit předkládající soud.

- 72 V tomto ohledu je třeba upřesnit, že existenci takových pravidel nelze zpochybnit z důvodu, že – jak mimo jiné tvrdí Rakouská republika v písemném vyjádření – vyžadují provedení rešerší, k nimž jsou potřebné určité právní znalosti.
- 73 Jak totiž Soudní dvůr rozhodl, skutečnost, že dotyčná osoba musí kromě znění relevantních ustanovení zohlednit jejich výklad vnitrostátními soudy a tato osoba musí využít odborného poradenství k posouzení důsledků, které mohou z daného jednání vyplývat, nemůže sama o sobě zpochybnit jasnou a přesnou povahu pravidel týkajících se výjimek ze zásady *ne bis in idem* (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. května 2022, BV, C-570/20, EU:C:2022:348, body 39 a 43).
- 74 S ohledem na tato úvodní upřesnění je třeba zdůraznit, že cíl stíhání vedených na základě výjimky z této zásady stanovené v prohlášení členského státu, který využil možnost podle čl. 55 odst. 1 písm. b) ÚPSD, může v souladu s tímto ustanovením spočívat pouze v postihu ohrožení bezpečnosti nebo jiných stejně důležitých zájmů tohoto členského státu. Vnitrostátním soudům proto přísluší ověřit, zda je možné vykládat prohlášení učiněné dotyčným členským státem podle čl. 55 odst. 1 ÚPSD tak, že stíhání zahájená na základě tohoto prohlášení splňují požadavky tohoto ustanovení.
- 75 V tomto ohledu je třeba zaprvé poznamenat, že výjimka stanovená v tomto čl. 55 odst. 1 písm. b) ÚPSD se v první řadě vztahuje na takové trestné činy, jako jsou špionáž, zrada nebo vážná ohrožení fungování veřejných orgánů, které již ze své podstaty souvisejí s bezpečností nebo jinými stejně důležitými zájmy dotyčného členského státu.
- 76 Z toho však nicméně nevyplývá, že působnost této výjimky je nutně omezena na takové trestné činy. Nelze totiž vyloučit, že stíhání pro trestné činy, jejichž skutková podstata konkrétně nezahrnuje ohrožení bezpečnosti nebo jiných stejně důležitých zájmů členského státu, mohou rovněž spadat pod tutéž výjimku, pokud s ohledem na okolnosti, za kterých byl trestný čin spáchán, může být náležitě prokázáno, že účelem stíhání pro dotčené skutky je postihovat ohrožení této bezpečnosti a těchto jiných stejně důležitých zájmů.
- 77 Zadruhé, jak vyplývá z bodů 55, 56, 61 a 62 tohoto rozsudku, stíhání, která jsou vedena pro trestný čin uvedený v prohlášení učiněném na základě možnosti stanovené v čl. 55 odst. 1 písm. b) ÚPSD, se musí vzhledem k tomu, že souvisejí s bezpečností nebo jinými stejně důležitými zájmy dotčeného členského státu, týkat činů, které se zvláště závažným způsobem dotýkají samotného dotčeného členského státu.
- 78 Každé zločinné spolčení přitom nutně a jako takové neohrožuje bezpečnost nebo jiné stejně důležité zájmy dotyčného členského státu. Trestný čin založení zločinného spolčení tedy může být na základě výjimky ze zásady *ne bis in idem* stanovené v tomto čl. 55 odst. 1 písm. b) stíhán pouze v případě spolčení, o jejichž jednání lze mít z důvodu skutečností, které je odlišují, za to, že představují taková ohrožení.
- 79 V tomto kontextu se otázky předkládajícího soudu týkají relevance, kterou je třeba přiznat skutečnosti, že se zločinné spolčení dopouští výhradně majetkových trestných činů, aniž sleduje jakýkoli politický, ideologický, náboženský nebo světonázorový cíl či nekalými prostředky usiluje o získání vlivu na politiku, média, veřejnou správu, justici nebo hospodářství.

- 80 V tomto ohledu je třeba nejprve upřesnit, že skutečnosti uvedené v předchozím bodě, které se týkají sledovaných cílů nebo požadovaného vlivu, nemohou každopádně postačovat ke kvalifikaci zločinného spolčení jako spolčení nutně ohrožujícího bezpečnost nebo jiné stejně důležité zájmy dotyčného členského státu, aniž je zohledněna závažnost újmy, kterou tyto činnosti tomuto členskému státu způsobily.
- 81 Dále nelze vyloučit, že zločinné spolčení, které se dopouští výhradně majetkových trestných činů, za určitých okolností ohrožuje bezpečnost nebo jiné stejně důležité zájmy členského státu. Aby bylo možné mít v tomto ohledu za to, že jednání tohoto zločinného spolčení představují takové ohrožení, musí mít tyto trestné činy bez ohledu na skutečný úmysl uvedeného spolčení a vedle ohrožení veřejného pořádku, které s sebou nese každý trestný čin, dopad na samotný členský stát.
- 82 S ohledem na informace, které má Soudní dvůr k dispozici, však nic nenasvědčuje tomu, že navzdory rozsahu majetkových škod způsobených poškozeným osobám mělo jednání zločinného spolčení, o které se jedná v původním řízení, za následek újmu způsobenou samotné Spolkové republice Německo, takže jednání tohoto zločinného spolčení podle všeho nespádají pod trestné činy proti bezpečnosti státu nebo jeho jiným stejně důležitým zájmům, což musí ověřit předkládající soud.
- 83 S ohledem na výše uvedené je třeba na druhou otázku odpovědět, že čl. 55 odst. 1 písm. b) ÚPSD, ve spojení s článkem 50 a čl. 52 odst. 1 Listiny, musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání tomu, aby soudy členského státu vykládaly prohlášení, které tento členský stát učinil podle čl. 55 odst. 1 ÚPSD, tak, že tento členský stát není vázán ustanoveními článku 54 ÚPSD, pokud jde o trestný čin založení zločinného spolčení, jestliže se zločinné spolčení, kterého se stíhaná osoba účastnila, dopouštělo výhradně majetkových trestných činů, je-li s ohledem na jednání tohoto spolčení cílem takových stíhání sankcionovat ohrožení bezpečnosti nebo jiných stejně důležitých zájmů uvedeného členského státu.

K nákladům řízení

- 84 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (pátý senát) rozhodl takto:

- 1) Zkoumání první otázky neodhalilo žádnou skutečnost, kterou by mohla být dotčena platnost čl. 55 odst. 1 písm. b) Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích, jež byla podepsána v Schengenu dne 19. června 1990 a vstoupila v platnost dne 26. března 1995, z hlediska článku 50 Listiny základních práv Evropské unie.**
- 2) Článek 55 odst. 1 písm. b), Úmluvy k provedení Schengenské dohody, ve spojení s článkem 50 a čl. 52 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie,**

musí být vykládán v tom smyslu, že

nebrání tomu, aby soudy členského státu vykládaly prohlášení, které tento členský stát učinil podle čl. 55 odst. 1 této úmluvy, tak, že tento členský stát není vázán ustanoveními článku 54 uvedené úmluvy, pokud jde o trestný čin založení zločinného spolčení, jestliže se zločinné spolčení, kterého se stíhaná osoba účastnila, dopouštělo výhradně majetkových trestných činů, je-li s ohledem na jednání tohoto spolčení cílem takových stíhání sankcionovat ohrožení bezpečnosti nebo jiných stejně důležitých zájmů uvedeného členského státu.

Podpisy